

Telegraful Român

Biblioteca Orășenească
"Stefan Gheorghiu"

Sibiu
Str. Baritiu 5

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERTIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru o dată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Insertiunile se adresează ADMINISTRATIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Înviere și Înălțare

După patimile cele de bunăvoie, după răstignirea și îngroparea Sa, Iisus Hristos a înviat din morți, birându-se biruitor asupra morții. Viața a biruit moartea. Învierea Mintuitorului, însă, nu e ca învierea lui Lazăr, care s-a întors la viața obișnuită pămîntească, viață care se numără cu anii, cu zecile de ani. Iisus Hristos, prin înviere, și-a transformat trupul în așa fel încît acest trup, pătruns de putere dumnezeiască, nu mai moare, ci viețuiește în veci. De aceea, El iese din mormînt fără ca să clintească piatra din loc și fără ca să strice pecețile. Cînd îngerul a prăvălit piatra de pe mormînt, Iisus nu mai era în mormînt. După înviere, Mintuitorul s-a arătat Sf. Apostoli de mai multe ori. A intrat în camera unde stăteau, ușile fiind încuiate, și a plecat tot așa. A apărut ca un călător necunoscut, alături de Luca și Cleopa, pe drumul Emausului și le-a lămurit taina răstignirii și învierii, ca să dispară cînd l-au recunoscut ucenicii după frîngerea pîinii la cină. S-a arătat la malul lacului Genizaret, unde a așteptat pe Apostolii care erau la pescuit, a repetat pescuirea minunată și i-a servit cu pîine și pește prăjit, stînd de vorbă cu ei. S-a arătat de asemenea, la mai mult de cinci sute de frați. Din toate acestea se vede că după înviere Iisus Hristos era nevăzut, dar se făcea văzut cînd voia și era recunoscut și vorbea cu ucenicii Lui, aducîndu-le aminte de cele ce au învățat de la El și încurajîndu-i. Timp de patruzeci de zile a petrecut astfel. În ultima zi le-a poruncit ucenicilor să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aștepte revărsarea Duhului Sfînt, care le va da putere și îi va face martori, propovăduitori ai Evangheliei, „în Ierusalim și în toată Iudeea și Samaria și pînă la marginea pămîntului“ (F. Ap. 1, 4—8).

După aceea s-a înălțat spre cer, și nor l-a luat de la ochii lor. Și doi bărbați în vesminte albe (îngeri) au zis ucenicilor că Iisus, cel ce s-a înălțat, va veni iarăși la sfîrșitul veacurilor. Și ucenicii s-au întors la Ierusalim cu mare bucurie, așteptînd pogorîrea Duhului Sfînt peste dîșii. De atunci înainte Iisus Hristos nu s-a mai arătat ucenicilor. Singura întîlnire ce ne-o istorisesc Faptele Apostolilor cap. 9, este aceea cu Saul aproape de Damasc — cînd „fără de veste a căzut peste Saul lumină din cer, și căzînd el la pămînt a auzit glas, zicîndu-i: Saule, Saule de ce mă prigonești? Și el a zis: Cine ești Doamne? Iar Domnul i-a zis: Eu sînt Iisus...“. De atunci, și pînă la sfîrșitul veacurilor, cînd se va arăta din nou, Iisus stă de-a dreapta Tatălui într-o mîrire dumnezeiască. El nu mai e văzut cu ochii trupești, ci numai îngerilor și celor ce au murit într-o sfințenie, care se bucură de darul de a-L vedea într-o mîrire veșnică. Aceasta era și dorința fierbinte a Sf. Apostol Pavel — care a văzut lumina și a auzit glasul pe drumul Damascului — să ajungă „a fi împreună cu Hristos“ (Fil. 1, 23).

Deși, după „înălțarea la cer“ Iisus nu se mai

arată în chip văzut, totuși El este prezent în chip nevăzut pretutindeni. Inima credincioasă îl simte prezent pe masa Sfîntului Altar, în sfințele slujbe ale Bisericii. Ea îl simte prezent înăuntrul ei, cînd se împărtășește cu Trupul și Sângele Domnului și cînd se roagă cu credință și dragoste. Ea îl simte de față cînd privește universul acesta mareț, pămîntul cu toate frumusețile lui, omenirea cu toate năzuințele ei înalte și strădaniile ei spre o viață materială și spirituală tot mai desăvîrșită. Ea cunoaște binecuvîntarea lui Iisus în „înmulțirea roadelor pămîntului“, în biruința binelui asupra răului, a dreptății asupra nedreptății, a păcii asupra războiului.

lui. De aceea, creștinul crede cu tărie că Iisus îl cheamă să lucreze în lume în duhul dragostei Lui, să muncească pentru binele semenilor, să lupte pentru pace, pentru dreptate, pentru fericirea tuturor, să răspîndească în jur numai bunătațe, bucurie, înfrățire.

Iisus cel înviat și înălțat revărsă în Duhul Sfînt, care de la primele Rusalii sălășluiește în Biserica Sa, puteri dumnezeiești, este cu noi și în noi, ne luminează cu Evanghelia Sa, ne călăuzește cu pilda vieții Sale, ne întărește cu prezența Sa nevăzută, ne ajută să urcăm pe trepte de tot mai deplină virtute, de tot mai deplină dăruire în dragoste pentru om, pentru Patrie, pentru omenire, ca pacea și bucuria să stăpînească peste tot.

Pr. N. Mladin

Luminarea în cultul Bisericii noastre

Cultul creștin ortodox este totalitatea formelor de manifestare religioasă așezate de Mintuitorul Iisus Hristos și de Biserica Lui, urmărindu-se prin ele sfințirea credinciosului și unirea lui cu Dumnezeu. Biserica și Cultul în neîmpărțit una de alta.

Cultul ortodox, prin frumusețea lui, este fără seamăn în creștinătatea întreagă. Frumusețea cerească se unește, în cultul ortodox, cu frumusețea lumii. Creștinătatea ortodoxă are darul să pătrundă frumusețea lumii spirituale, care se arată în afară și prin Cultul divin ortodox.

În cadrul Cultului divin, sînt întrebuițate așa numitele simboale naturale ca instrumente și mijloace necesare la săvîrșirea sfințelor slujbe și la împărtășirea darurilor, sau pentru înveșmîntarea celor ce slujesc la Sf. Altar, a slujbilor și a Bisericii însăși. Ele au fost luate din natură și așezate în Cultul creștin mai ales pentru raportul lor simbolic cu adevărurile supranaturale ale credinței. La simboalele naturale ale Cultului ortodox se numără: luminarea, tămîia, pîinea, apa, vinul, untdelemnul și Sf. Mir.

În cele ce urmează vom încerca să arătăm rostul luminării în Cultul Bisericii noastre.

Luminarea se întrebuițează în Cultul dumnezeiesc de la începutul creștinismului, trecînd în Cultul creștin din cultul Legii Vechi. Faptele Apostolilor 20, 8 ne relatează că Sfîntul Apostol Pavel a săvîrșit, împreună cu învățăceii, „Frîngerea pîinii“ (Sf. Liturghie) în Troada în casa cea de sus, fiind candelarele aprinse. Și precum pe timpul Apostolilor așa și mai tîrziu nici o slujbă religioasă nu se făcea, decît numai cu luminări aprinse și cu candelă. Cultul dumnezeiesc din primele secole — în deosebi — nu era lipsit de luminări, deoarece creștinii erau nevoiți să se adune noaptea în catacombe.

Creștinul se simte sufletește mai ridicat și mai dispus spre rugăciune dacă se găsește într-o biserică ce este luminată și de luminări, pentru a înălța rugăciunea către Părintele Luminilor. Din flacăra luminii sfînte scilipește o chemare, care ne transpune cu gîndurile și simțămintele noastre

tre în sferă dumnezeiești. Luminarea, prin efectele și calitățile ei, ne vorbește de taine și adevăruri supranaturale dumnezeiești.

Lumina materială schimbă fața întregii lumi văzute; ea este simplă, curată, se înmulțește repede, fără să scadă; ea luminează, încălzește, înviorază, curățește. Fără lumină natura este lipsită de viață, e rece, deșartă, învelită în umbră.

Ca materie pentru luminare s-a întrebuițat încă din cele mai vechi timpuri ceara curată de albine. Ceara este rodul muncii celor mai gîngăse și curate insecte: albinele. Ceara se culege — îndeosebi — din cele mai curate și bine-mirositoare flori și deoarece albina — care o culege din aceste flori — este deosebită de celelalte insecte, fiind socotită cu trup neprihănit, simbolizează trupul lui Iisus Hristos, fructul trupului curat al Sfintei Fecioare Maria, care și după naștere a rămas fecioară, plină de mireasma tuturor virtuților.

Luminările se pun în candelabre sau sfeșnice de piatră, de lemn, metal etc. Sfeșnicele sînt de o luminare, de două, trei, șapte sau douăsprezece luminări. Toate aceste sfeșnice au, după numărul luminărilor, diferite înțelesuri. Sfeșnicul cu o luminare înseamnă unitatea Sfintei Treimi; sfeșnicul cu două luminări înseamnă cele două naturi ale lui Hristos: cea dumnezeiască și cea omenească; sfeșnicul cu trei luminări înseamnă cele trei persoane dumnezeiești: Tatăl, Fiul și Sf. Duh; sfeșnicul cu șapte luminări înseamnă cele șapte daruri ale Duhului Sfînt iar sfeșnicul cu douăsprezece luminări înseamnă ceata Sfinților Apostoli.

Sfeșnicele cu cîte o luminare se așează pe Proscomidier (locul unde se pregătesc Sfintele Daruri), cîte una, două și trei luminări se așează pe Sfînta Masă, apoi înaintea sfintelor icoane. Cupola naosului bisericii se luminează cu mai multe luminări, care formează un cerc ce se așează sub cupolă, numit policandru.

Luminarea mai este întrebuițată în diferite (Continuare în pag. 2)

Luminarea...

(Urmare din pag. 1)

momente din slujbele bisericești: la hirotonire i se dă candidatului o luminare în mână în momentul când este făcut citeț (lector) pentru ca cei prezenți să vadă ridicarea lui la gradul purtătorului de lumină; la botez nașul sau nașa poartă luminare, ea însemnând luminarea duhului și aceea că prin botez ne facem „fii ai luminii”; la ieșirea cu Evanghelia în timpul Sfintei Liturghii și în timpul ieșirii cu Sfintele Daruri trebuie să se ducă înainte două lumânări aprinse; la citirea Evangheliei se aprind lumânări lângă preotul sau diaconul care citește Evanghelia spre a însemna lumina adevărului evanghelic, această practică este relatată încă și de Fericitul Ieronim; la slujba arhierescă, arhierul binecuvintează pe credincioși cu două sfeșnice numite unul dicher (cu două lumânări) iar al doilea tricher (cu trei lumânări); la înmormântare preoții și credincioșii țin în mână câte o luminare care este simbolul credinței luminate și semn de bucurie că mortul și-a împlinit lupta cea bună a mântuirii, după cum spune Sf. Ioan Gură de Aur.

În toate cazurile, în care se întrebuințează luminarea în Cultul Bisericii noastre ortodoxe, ea simbolizează lumina credinței Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Ea are o însemnătate deosebită pentru folosul nostru sufleteș.

Diacon C. Voicu

STIRI

În 22—23 martie a. c. — venind de la București, ca oaspete a Patriarhiei noastre — d-ra Dr. Loys Meyhoffer — din conducerea Consiliului Ecumenic al Bisericilor de la Geneva — însoțită de d. prof. univ. Nicolae Chițescu de la Institutul Teologic din București — a făcut o vizită în Sibiu. A vizitat Institutul Teologic ortodox, Catedrala mitropolitană, episcopia luterană, secția luterană din Sibiu a Institutului Teologic protestant, Muzeul Brukenthal, un Cămin de bătrâni, Muzeul în aer liber (la Dumbravă) al vechii industrii casnice ardelenești etc.

În 20—21 aprilie a. c. Institutul Teologic de grad Universitar ortodox din Sibiu a primit vizita unui grup de 20 absolvenți de teologie, care își fac pregătirea practică de viitori pastori în seminarul din Essen (R.F. Germană), condus de directorul seminarului, prof. Dr. Alfred Burgsmüller și asistentul J. Köster. Oaspeții, găzduiți la Institutul nostru (o parte la secția luterană din Sibiu a Institutului Teologic Protestant) au vizitat Catedrala mitropolitană, Paraclisul, Biblioteca și Aula Institutului Teologic ortodox, episcopia luterană, secția luterană a Institutului Teologic Protestant, Muzeul Brukenthal, Biserica cetate luterană din Cisnădie.

Ei au transmis omagii I. P. Sf. nostru mitropolit Nicolae, a cărui activitate ecumenică le era cunoscută.

Ei s-au interesat de organizarea Institutelor Teologice și de viața bisericească, plecând din Sibiu cu impresii bune.

În 26 aprilie a. c. a avut loc la Institutul Teologic de grad Universitar ortodox din Sibiu o ședință comună a profesorilor de teologie ortodocși și protestanți de la Institutele Teologice din București, Sibiu și Cluj. Tema ședinței a fost: „Biserica și Societatea”, temă ce va forma obiectul conferinței ecumenice din iulie a. c. la Geneva. Participanții la ședință au fost primiți în audiență de I. P. Sf. nostru mitropolit Nicolae, care s-a întreținut cu ei cordial.

S-au citit: referatul general „Biserica și Societatea” de P. C. arhim. Prof. N. Mladin, referatul „Etica socială creștină în transformare”

de d. Prof. Gereb de la Institutul Teologic Protestant din Cluj, referatul „Biserica și societatea” de dl. Prof. Constantin Pavel de la Institutul Teologic Universitar-București, contribuția d. Prof. L. Binder de la secția luterană din Sibiu a Institutului Teologic Universitar Protestant, contribuțiile d. Prof. Rapp Karoly și d. rector St. Juhász de la Institutul Teologic Universitar-Cluj.

Au luat cuvântul: P. C. rector N. I. Nicolaescu și pr. Prof. Ciurea de la Institutul Teologic din București, d. decan H. Binder al secției luterane din Sibiu (Inst. Teol. Protestant), P. C. Prof. Gr. Marcu, Sp. Cădea, C. Sirbu, N. Neaga, I. Todoran, M. Șesan, D. Belu, I. Ivan de la Institutul Teologic ortodox-Sibiu.

S-a ajuns la concluzia comună că Biserica, pe baza principiilor morale ale iubirii, dreptății, egalității, libertății, frățietății, muncii, păcii, interdependenței între individual și social, poate și trebuie să sprijinească mersul înainte al omenirii spre o societate mai bună, în care să stăpânească iubirea, dreptatea, munca și pacea și spre unificarea ei în marea familie a popoarelor libere și egale.

În 29 aprilie a. c. studenții Institutului Teologic Universitar Protestant din Cluj, sub conducerea d-lui rector St. Juhász și a profesorilor, au sosit în Sibiu, vizitând și Catedrala mitropolitană și Institutul Teologic Universitar ortodox, unde au fost găzduiți.

Vineri, 29 aprilie a. c. — în prezența profesorilor și studenților Institutului nostru Teologic — d. asistent universitar Mircea Păcurariu a vorbit — în sala de lectură a Institutului — despre „9 mai, ziua Victoriei și a Independenței naționale”, prezentând istoricul proclamării și cuceririi independenței României în 1877, independență care a devenit deplină abia în vremea noastră, când Republica Socialistă România e stat suveran și independent și întreține relații cu celelalte state pe baza principiilor independenței, egalității, neamestecului în treburile interne și avantajului reciproc.

Sanctitatea Sa Patriarhul ecumenic Atenagora, în mesajul pascal, afirmă că e gata să-și pună semnătura — alături de alți conducători ai Bisericilor locale surori din Răsărit și Apus — sub texte sau declarații comune referitoare la probleme de care sîntem toți răspunzători, ca: foamea, războiul, pacea, egalitatea socială, dreptatea, libertatea, progresul popoarelor în curs de dezvoltare — „pentru a proclama iubirea comună către toți oamenii”.

Șapte laici și clerici protestanți din Sydney (Australia) — dintre care trei membri în Comitetul executiv al Consiliului Bisericilor din Australia — au dat o declarație în care afirmă că obiectivele războiului dus în Vietnam de S.U.A. sînt rele, condamnă trimiterea de trupe australiene de către guvern și asigură de sprijin pe tinerii care refuză să plece în Vietnam. Episcopul anglican J. S. Moyes din Australia a luat inițiativa unei scrisori împotriva războiului din Vietnam, scrisoare ce a fost semnată de alți episcopi anglicani, clerici și credincioși.

Pastorul Visser't Hooft, secretarul general al Consiliului Ecumenic al Bisericilor a declarat că paștile înseamnă moartea omului vechi și învierea în Hristos a unui om nou și că Bisericiile spre a se uni trebuie „să sacrifice orice pretenție de dominație (de putere) ca să trăiască numai pentru slujire”.

Pentru activitatea sa și atașamentul său la orașul Geneva, pe care l-a onorat în chip deosebit pastorul Visser't Hooft (care e olandez) a fost declarat cetățean de onoare al Genevei de către Marele Consiliu al cantonului Geneva.

În prezența a peste 150 de personalități din mai multe țări europene a avut loc ceremonia organizată cu prilejul celei de a 80-a aniversări a profesorului Karl Barth, renumit teolog și luptător antifascist. Rectorul Universității din Bâlel a înmănat sărbătoritului Diploma de Doctor Honoris Causa, evocînd activitatea curajoasă a marelui umanist în anii teroarei naziste.

Intr-un interviu acordat postului de radio Hamburg, profesorul Karl Barth s-a pronunțat în favoarea frontierelor germane din 1945, ca și împotriva „amenințării pe care o reprezintă înarmarea atomică a armatei vest-germane”. El a cerut bisericii germane să întieze politica americană în Vietnam și să promoveze ideea bunelor relații între R.F.G. și țările din Europa Răsăriteană, inclusiv R.D.G., Polonia și Cehoslovacia.

Pîinea și vinul

În diminețile cu scînteieri de rouă, pe valurile albastre ale miresmelor, simți plăcerea pîinii și vinului, fără de care nu se poate concepe o viață de bunăstare și de mulțumire. Vule pe dealuri se luminează de roade, vîntul desculț trece lin peste șesurile cu mările de grîne înfrățite, oferindu-ne cele mai scumpe daruri ale vieții: hrana, lumina și bucuria de a exista. Pentru pîine ne rugăm din copilărie, de pe cînd mama ne purta pe la icoane și ne învăța „Tatăl nostru” ... „pîinea noastră, cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi...”. Sfînta Scriptură amintește: — „În sudoarea feții tale să-ți mîncî pîinea, pînă cînd te vei întoarce în pămînt...” (Fac. cap. 3, v. 19) sau „...cine-și lucrează ogorul va avea belșug de pîine...” (Proverbele lui Solomon cap. 12, v. 11).

Dacă Sfînta Scriptură ne dă astfel de îndemnuri și dacă noi creștinii ne rugăm pentru pîine în fiecare zi lui Dumnezeu, apoi cu drept cuvînt putem spune că nu meriți pîinii să-i cunoști lumina dacă pe cîmpu-ntîns nu ostenești.

Despre vin, în Biblie stă scris, că: — „Vinul veselește inima omului” (Psalmul 104, v. 15) și că: — „Vinul înveselește viața” (Eclesiastul cap. 10, v. 19). Strămoșii noștri, romanii, spuneau că în vin stă adevărul — „în vino veritas”. Caton cel bătrîn, zicea Horațiu, că: „își încălzea vîrtejetea-i aspră la jarul și tăria unui vin”. S-a spus despre poezie că ea se aseamănă cu vinul roșu care te desfată și-n acelaș timp îți dă putere, curaj, vioiciune. Bine înțeles dacă bei vinul cu socoteală bună, adică dacă nu te îmbeți și nu devi bețiv. În timpul Sfintei Liturghii pe altarele bisericilor scîldate în luminile de har, pîinea și vinul se transformă în trupul și sîngele Domnului care se dau creștinilor pentru ca Dumnezeu iubirii să se sălășluiască în sufletele lor.

Învăluți în aroma roadelor, să ne înfrățim în muncă pentru o pîine mai albă și mai bună, pentru „vinul care veselește inima omului”. Cartea Cărților spune clar despre această înfrățire în muncă: — „Mai bine doi decît unul, căci iau o plată cu atît mai bună pentru munca lor” (Eclesiastul cap. 4, v. 9).

Să întrebuințăm timpul cu folos, să nu pierdem nici o clipă din această epocă pe care o trăim, epocă de mărețe împliniri și de înălțătoare sentimente. Iată ce scrie Scriptura despre cei ce pierd timpul fără folos: „Cine doarme în timpul seceratului este un om care face rușine” (Proverbele lui Solomon cap. 10, v. 5) sau „...cine lucrează cu o mînă leneșă sărăcește, dar mîna celor harnici îmbogățește” (Proverbele lui Solomon cap. 10, v. 4).

Să răsune în noi ca la o confluență de fluviu, toate bucuriile și toate bătăliile și tot belșugul anilor. Munca este unica putere care ne dă echilibrul, conștiința valorii și mîndria.

Pace și progres

În anul acesta Comisia Teologică a Conferinței Creștine pentru Pace și-a ținut sesiunea ei ordinară la Richen-Basel (Elveția), în zilele de 26—28 februarie, fiind reprezentate toate bisericile care au aderat la Conferința Creștină pentru Pace.

Din discuțiile purtate a rezultat mereu că credința creștină cere tuturor credincioșilor să fie sprijinitori activi ai păcii în lume și ai bunei înțelegeri între oameni. Creștinul care nu-i și mesager al păcii nu-și respectă și nu-și trăiește deplin propria lui credință, adică nu trăiește după voia lui Dumnezeu.

Obiect de discuție au fost temele: „Pacea internațională și independența pe drumul spre viață deplină”; „Biserica și Societatea” ș. a.

Centrul discuțiilor, însă, l-au constituit patru referate. Primul referat: „Întrupare și realitate pămîntească”, a fost susținut de Prof. L. Voronov din Leningrad. Aici, după ce se arată însemnătatea Întrupării pentru viața în general, se insistă asupra datoriei de a contribui din toate puterile la progresul multilateral al omenirii, în solidaritate, libertate și pace. Credința în Întrupare obligă pe credincioși la aceasta.

Al doilea referat: „Economie în perspectivă biblică”, susținut de Prof. Dr. Kalman Toth din Budapesta, evidențiază concepția profeților V. T. că pămîntul este al lui Dumnezeu, care este adevăratul proprietar, iar oamenii numai uzufructuari, aceștia avînd toți dreptul de a se bucura de bunătățile pămîntului. Se scot și aici în lumină solidaritatea, onestitatea în raporturi sociale și iubirea aproapelui.

Al treilea referat: „Întrupare și creație”, cu subtitlul: „Teologie și economie”, susținut de Prof. Dr. F. Smolik din Praga, plecînd de la legătura credinței biblice cu realitatea materială, se arată însemnătatea muncii și rolul științei și tehnicii în viața umană și se insistă asupra ideilor de umanitate, solidaritate și iubire a aproapelui, care se opun oricărui fel de imperialism.

Al patrulea referat: „Profeție în epoca tehnocratică”, susținut de Prof. Dr. Arend Th. van Leeuwen din Olanda, scoate în evidență importanța pe care crescînd o arată evoluția din ultimele veacuri a libertății omenești: libertatea de exprimare și gândire, libertatea (eliberarea) de frică, libertatea de acțiune, libertatea națională.

Referatele susținute și discuțiile purtate pe temeiul lor au analizat obiectiv problemele situației generale din lume, ajungîndu-se la concluzia că, pe baza dreptății și respectului uman, se pot rezolva pașnic toate problemele grele ale vremii noastre. Permanentă este datoria de a

Cu flori de vis grădina zilelor noastre s-a deschis. Scumpa noastră Patrie, Republica Socialistă România, e în curcubeu de lumini. E o prospețime în piine și în zîmbetul oamenilor. Dacă într-un sat mic ca Toderița Făgărașului, de la poalele munților, s-a obținut în anul 1965 la un hectar 2.800 kg de grâu, apoi cîte mii și mii de tone de grâu s-au strîns de pe învinsele noastre băragane! Statistica arată: Recolta totală de cereale în 1965 a fost de 12,6 milioane tone, cea mai mare producție obținută pînă acum în țara noastră. Agricultură socialistă a schimbat însă nu numai fața pămîntului ci și sufletele oamenilor.

Belșugul de piine și vinurile noastre, care au primit la atîtea expoziții medalii de aur și argint, sînt o mărturie că oamenii din zilele noastre, înfrățiți în muncă, sînt buni, pricepuți și munca lor e rodnică.

Pentru piine și vin să ne înălțăm ca grînele și să răspîdim în jur iubirea. Să bem din amfora luminii vinul bucuriei, înfrățindu-ne în muncă, în cinste și-n adevăr pentru pace și fericire pe pămînt.

Pr. icon. stavr. Ștefan Tascianu

lupta pentru înlăturarea pericolului de război; iar pe creștini, în afară de alte multe motive, îi obligă la aceasta credința lor. S-a cerut rezolvarea problemei vietnameze prin tratative.

Privită în general, sesiunea din 1966 a Comisiei Teologice este bogată în cuprins și, sîntem convinși, cu binefăcătoare roade. S-au examinat problemele dificile ale ceasului de față și, în lumina credinței, li s-a căutat dezlegarea, arătînd tuturor credincioșilor și făcînd apel la toți oamenii de bună credință că pacea e voită și poruncită de Dumnezeu și că fără pace viața însăși a tuturor e primejdioasă.

S-a lucrat la sesiune cu convingerea că efortul unit al oamenilor de bine va duce la definiția izbîndă a forțelor binelui, ale păcii, la păstrarea și permanentizarea păcii, deci păstrarea și dezvoltarea vieții umane spre culmi tot mai înalte.

I. T.

Răspunderea pentru viitor

Problemele vieții actuale nu sînt numai urmări ale acțiunilor din trecut pentru prezent, ci ele determină și consecințe, care trec spre viitor. De aceea Conferința Creștină pentru Pace este conștientă de rolul ei în lămurirea creștinilor de pretutindeni asupra îndatoririlor lor actuale, ca membri ai Bisericii, ai omenirii și ai patriei lor, cu privire la problemele contemporane din lume, care necesită o răspundere tot mai crescîndă a fiecăruia în parte, dar și comun, în colectivitate.

În acest sens, în zilele de 21—25 martie 1966 a avut loc la Praga ședința Comitetului de lucru al Conferinței Creștine pentru Pace, participînd aproape 40 de delegați din 19 țări ale lumii. Între cei de față erau I. P. Sf. Mitropolit Nifon din Liban, P. Sf. Episcop Iuvenalie și secretarul Al. Buievski din Patriarhia rusă, I.P.Sf. Mitropolit Nicolae al Banatului și secretarul I. Georgescu din Patriarhia română și I.P.Sf. Mitropolit Maxim din Patriarhia bulgară, apoi cunoscuții stăruitori creștini pentru pace: președintele mișcării J. Hromadka, consilierul H. Klopenburg din R.F.G., prof. G. Casalis de la Paris, prof. H. Vogel din Berlinul de vest, reverendul A. Thampy din India, episcopul reformat T. Bartha din Debrețin, reverendul J. Heidbrink din S.U.A. și alții.

În cadrul programului, președ. J. Hromadka a valorificat rezultatele și ecurile în lume ale ședinței Comitetului consultativ de la Budapesta, din octombrie, 1965, la tema: Solidaritate și colaborare pentru dreptate și pace. A urmat apoi referatul rev. A. Thampy la tema: Slujirea omului, în care a subliniat faptul că „fiind orice om semenul nostru”, după cuvintele Mîntuitorului Iisus Hristos, problema solidarității intercreștine și interumane este o necesitate actuală. În cadrul ei se impune ca focarele de ațîțare ale militarismului apusean să fie stinse cît mai radical și curînd; între acestea pe locul prim stă agresiunea militară americană în Vietnam, care tulbură nu numai pacea din sud-estul Asiei, ci și chiar a lumii întregi, și de aceea trebuie rezolvată pe cale pașnică urgentă. De aceea ca temă pentru ședința viitoare a Comitetului consultativ de la Sofia, din octombrie 1966, s-a ales subiectul: Pacea internațională și independența popoarelor ca răspundere pentru viitorul omenirii.

Ședința a emis următoarele acte: Rezoluția privind răspîndirea (diseminării) armelor nucleare, Rezoluția în problema Vietnamului cu apelul mondial ca să nu se mai îngăduie o astfel de agresiune militară americană în alt continent, care este destul de matur să-și rezolve singur problemele proprii, și în fine Comunicatul final.

Din acest Comunicat desprindem următoarele idei: Intrunirea Conferinței Creștine pentru Pace

de la Praga, din martie 1966, constata că accentul internațional se pune acum pe lupta popoarelor din Asia, Africa și America Latină pentru libertate, independență și progres. Ce se va realiza acum în această direcție, aceasta va fi situația în viitor, nu numai al unor popoare, ci și al omenirii întregi. Dar străduințele acestor popoare sînt întîmpinate de trei momente contrare, care sînt: imperialismul, care încearcă să mențină alte popoare în supușenie politică sau economică, în mod formal sau prin forță și prin abuz de autoritate, cum este de pildă neocolonialismul; apoi este războiul, ca cel din Vietnam, prin care agresorii americani împiedică poporul local, din sudul și nordul Vietnamului, să-și reglementeze singur problemele locale, pe motiv că această agresiune ar asigura pacea mondială și bunăstarea; aceasta este o afirmație falsă, pentru că tocmai acest război imperialist este cel care oprește progresul mondial pe loc, și astfel el este acela care dă dovadă de necredință și neascultare de Dumnezeu; în fine este foamea, care amenință lumea nu atît prin lipsa de producție de alimente, ci prin repartitia nedreptă a bunurilor și difuzarea lor inegală de către capitaliști.

În consecință, Conferința Creștină pentru Pace se ridică împotriva acestor piedici ale omenirii, combate conștiincios și cu argumente creștine imperialismul, războiul și foamea artificială, cerînd colaborarea tuturor forțelor mondiale cinstite pentru îndreptarea situației și împiedicarea altor necazuri pe viitor. Numai așa creștinii își vor împlini chemarea lor de creștini cinstiți și ucenici ai Mîntuitorului, dacă în adevăr vor respecta porunca Mîntuitorului: „învățați să păzească tot ce v-am poruncit vouă!” (Mat. 28, 20).

Prof. M. Șesan

Despre muncă

Sfînta Scriptură cuprinde o mulțime de îndemnuri la muncă. Din aceste porunci și sfaturi despre datoria de a munci, rezultă că Dumnezeu însuși a lăsat munca, pentru om, ca prin ea să se împărtășească din toate bunătățile pămîntului și să progreseze.

Porunca muncii e tot așa de veche ca prima pereche de oameni. Dumnezeu a zis primilor oameni: „Creșteți și vă înmulțiți și stăpîniți pămîntul”, și le-a dat grădina Edenului să o îngrijească, — iar după căderea în păcat a zis lui Adam: „În sudoarea feții tale îți vei mîca pîinea ta” (Fac. 3, 19).

Unii din scriitorii V. T. au amintit mai mult decît alții despre muncă: Cînd răsare soarele și leii „în culcușurile lor s-ascund, atunci iese omul la lucrul său și la munca sa pînă seara” (Ps. 103, 22. 23) — zice proorocul David. Înțeleptul Solomon îndeamnă: „Du-te leneșule, la furnică și vezi munca ei și prinde minte!... Mergi la albină și vezi cît e de harnică... Dacă nu vei fi leneș, atunci va veni secerișul tău ca un izvor, iar nevoia va fugi departe de tine” (Pilde 6, 6—11).

În Noul Testament, Mîntuitorul Iisus Hristos spune: „Tatăl Meu pînă acum lucrează și Eu lucrez” (In. 5, 17), iar Sf. Apostol Pavel hotărâște: „Dacă cineva nu vrea să lucreze, atunci nici să nu mănînce” (II Tesal. 3, 10).

Indemnați de aceste învățături, adevărații creștini din toate timpurile și locurile s-au ostent muncind. În zilele noastre freamătul muncii își împrăștie armonia lui pretutindeni. La tot pasul, peste tot locul, binefacerile muncii se văd crescînd sub ochii noștri!

Tabloul viu, mișcător, al muncii, e atît de nemărginit, colorat în atîtea nuanțe, încît niciodată și de nimeni, nu poate fi privit în întregime! Fiecare din noi, abea vedem ici sau colo, cîte o picătură din această mare albastră a realizărilor muncii!

(Continuare în pag. 4)

Cuminecare și solidaritate

Dragostea este esența comunității creștine. Comunitatea cu adevărat creștină este o comunitate de iubire pentru ca toți să poată participa la aceeași iubire: iubirea lui Dumnezeu. Dar participarea efectivă la această iubire este condiționată de dăruirea față de semenii, pentru că în dialogul de iubire ce se desfășoară între Dumnezeu și credincios, acesta din urmă poate răspunde iubirii lui Dumnezeu numai prin iubirea față de aproapele. Căci Dumnezeu-Tatăl vrea ca noi să cunoaștem și să iubim în mod eficient pe Hristos în fiecare dintre frații noștri, cu vorba și cu fapta, împărtășind astfel altora taina iubirii Tatălui ceresc.

Acesta este un adevăr care se desprinde și din una dintre multele semnificații ale Sf. Euharistiei: adinca solidaritate a lui Iisus Hristos cu noi oamenii, care ne cheamă la iubirea slujitoare.

La o privire de suprafață și fugară a lucrurilor, s-ar părea că cuminecarea cu Trupul și Sângele Domnului în cadrul Sf. Taine a Euharistiei ar avea un caracter strict individual și intim, fără nici o semnificație sau implicație de ordin social. Dacă, însă, judecăm lucrurile mai stăruitor și mai adânc, ne dăm seama că cuminecarea are o profundă semnificație socială.

Sf. Euharistie este nu numai Taină ci și Jertfă, actualizare în chip nesingeros a jertfei de ispășire și de mîntuire a omenirii căzute în păcat, adusă de Mintuitorul pe Crucea Golgotei. Ea marchează dăruirea totală a Mintuitorului pentru frații Săi, mergînd pînă la moarte (Mai mare dragoste decît aceasta nimeni nu are ca viața lui să și-o pună pentru prieteni" (In. 15, 13) și a testînd iubirea lui Dumnezeu-Tatăl față de oameni (Dumnezeu a iubit atît de mult lumea...). Esența și secretul Jertfei Euharistice este întîlnirea frățească întru iubire a lui Iisus Hristos cu semenii Săi, întîlnire care arată ce trebuie să însemneze omul pentru ceilalți oameni. Cu drept cuvînt spune Sf. Apostol și Evanghelist Ioan: „Iisus ... iubind pe ai Săi, care erau în lume, i-a iubit pînă la urmă" (In. 13, 1).

Ca actualizare a Jertfei de pe Cruce, Jertfa euharistică implică întreg sensul de dăruire pentru binele altora. Ca atare, Sf. Euharistie arată și cultivă umanismul de înaltă ținută etică: trezește și întărește sentimentul de solidaritate general umană. Căci în Jertfa euharistică Hristos se face frate cu toți, se jertfește pentru toți, arătîndu-ne că toți oamenii sîntem între noi frați, indiferent de convingerile filozofice și de credințele religioase pe care le avem.

Sf. Euharistie ne învață să nu fim inumani, nedrepti, antisociali, ci să urmăm pilda pe care ne-o dă Iisus Hristos: jertfa totală pentru semenii, cu care s-a identificat. Sf. Euharistie ne învață cum să lucrăm pentru profitul maxim al întregului din care facem parte și — implicit — al fiecăruia dintre noi, luptînd împotriva înegalităților și nedreptăților sociale.

Așa au deslășit semnificația Sf. Euharistii și primii creștini. Astfel, Sf. Ignățiu de Antiohia scrie în Epistola către Rom. 6. „Lăsați-mă să fiu imitator al suferinței Dumnezeului meu. Cine-L are pe El în sine, trebuie să înțeleagă ceea ce vreau eu".

O astfel de atitudine este consecința firească a cuminecării după vrednicie cu Trupul și Sângele Domnului. După rugăciune și ca prelungire normală a acesteia, dăruirea pentru alții este semnul vădit al plenitudinii dumnezeiescului Har într-un suflet. Or, cel cuminecat după cuvîntul cu Trupul și Sângele Domnului are în sine pe Iisus, însuși izvorul dumnezeiescului Har. În gîndirea, simțirea și năzuința sa, el devine un „alter Christus (alt Hristos)". De unde rezultă că și comportarea sa trebuie să fie asemănătoare cu a lui Hristos: „...cel ce se unește cu Domnul este un singur duh cu El" (I Cor. 6, 17). Ca atare, el trebuie să dovedească soli-

daritate frățească față de toți semenii săi, trăind în fiecare dintre ei un frate „pentru care a murit Hristos" (I Cor. 8, 11). Cuminecare vrednică și dăruire pentru semenii sînt indisolubil legate.

Prin urmare, mesajul social al participării la Prînzul euharistic acesta este: — precum Trupul lui Hristos a întîlnit lemnul Crucii, tot așa și noi trebuie să realizăm contactul nostru cu suferințele umane, identificîndu-ne cu gîndurile, simțirile și răzuințele tuturor celor ce sînt năpăstuiți, oprimați și însetează după dreptate socială.

Prin adinca sa semnificație moral-socială, Sf. Euharistie ne îndeamnă la luptă pentru o lume a dreptății sociale și a păcii între popoare, o lume în care drepturile legitime și aspirațiile firești ale tuturor oamenilor să și găsească împlinirea.

Socializarea, în curs de desfășurare pe plan mondial, oferă un cîmp vast pentru punerea în aplicare a iubirii frățești. Ea face urgentă obligația de a deveni, de fapt, aproapele generos al fiecărui om prin fapte.

În condițiile vieții de azi, adevărul lui Iisus Hristos poate fi mărturisit numai din iubire, în iubire și prin iubire, adică prin dăruire largă pe seama lumii, dăruire care continuă jertfa Mintuitorului pentru lume. Drept aceea, imperatiile vremii ne cer să desprindem lecția de jertfire pentru alții pe care ne-o dă Sf. Euharistie și s-o traducem în practică prin dăruire generoasă pentru semenii, prin sprijinirea activă a tuturor năzuințelor de așezare în lume a dreptății sociale și a păcii.

Recunoștința pentru ceea ce face Dumnezeu pentru noi este slujirea întru iubire a aproapei. Poate atunci un credincios creștin, care în cuminecare a experimentat marea dăruire a Domnului său Insuși, să rămîna inactiv în slujirea altora? Poate el să lase dăruirea continuă a Domnului fără răspuns din partea lui prin jertfire față de semenii în fiecare zi? Poate pleca de la îmbelșugata Masă Euharistică fără să-i pese cum sînt acoperite mesele flămînzilor din lume? Nu poate. Dimpotrivă, el va lucra pentru binele semenilor, pentru înflorirea patriei și pacea a toată lumea.

C. Sirbu

Despre muncă

(Urmare din pag. 3)

De la copilul de grădiniță pînă la bătrînul cu părul alb, ori și cine își găsește ocupația sa. Atît bărbatul cît și femeia, localnicul ca și cel înstrăinat, cu toții au dreptul și datoria de a munci, fiecare își găsește locul său de muncă. Unul răscolește brazda cîmpului, aruncă semințe, culege recolte; altul taie pădurea și modelează lemnul. Prin muncă bunurile materiale se transportă, se prelucresc, ajung la finisare, se expun în magazine, pentru cumpărători. În timp ce unul își încordează brațul la munca manuală, altul caută cu mintea între rafturi de bibliotecă sau laboratoare legi noi, le experimentează și le predă în folosința celor ce lucrează în fabrici. Cînd un păstor își poartă turma pe creasta muntelui spre ulucul cu apă limpede și rece, cîntînd doine din fluier, în aceeași vreme la spital, un medic prin operație înlătură durerea și redă sănătatea.

Freamătul muncii își împletește vibrațiile din activitatea fiecărui om, își răspîndește plăcutele melodii din fiecare loc de muncă...

E vrednică de luat în seamă orice ocupație în care muncitorul „...iese, la lucrul său și la munca sa pînă seara" (Ps. 103, 23).

Răsplata muncii se dăruiește tuturor ostenitorilor, cu prisosință. Roadelle muncii aduc tuturor îndestulare și bucurie: „...Cîmpiile izvorăsc belșug, ... pășunile se îmbracă cu turme de oi, văile se acopăr cu holde de grâu, toate se bucură și cîntă" (Ps. 64, 14).

Prin muncă Dumnezeu binecuvîntează casa și masa fiecăruia, dăruindu-i: „piinea care întărește inima omului, untdelemnul care-i luminează fața și vinul care veselește inima omului" (Ps. 103, 15).

Aceste bunuri se completează cu altele asemenea lor, care întregesc hrana noastră, care satisfac diferitele nevoi (îmbrăcăminte, locuință ș. a.).

Aceste foloase materiale care întrețin, îmbogățesc și fac viața omului mai plăcută se întregesc cu alte foloase culturale. Prin muncă intelectuală se luminează mintea omului, ca el să vadă calea binelui și cu multă încredere să pășească pe ea. De munca culturală depinde îmbogățirea cunoștințelor, perfecționarea profesională, precum și deprinderea unei frumoase comportări în societate.

Mai mult decît atît, munca e izvor de sănătate trupească și sufletească. Orice muncitor după terminarea lucrului său, mîncînd cu poftă și adoarme seara într-un somn liniștit, odihnitor! Fiecare om ocupat cu munca, n-are vreme de pierdut în deșertăciunea plăcerilor pătimase, nu-și înneacă sufletul în apa tulbure a fărădelelor... Aceasta-i sănătatea muncii!

Alt rod — poate cel mai plăcut, al fiecărui efort de muncă — este mulțumirea conștiinței că ne-am împlinit datoria față de societate, față de noi înșine și față de Dumnezeu.

...Și mulțumirea conștiinței este petrecerea în multă fericire, e justificarea unei trăiri în munca pentru binele obștei.

Dacă Sf. Scriptură ne îndrumază pe calea muncii, dacă Dumnezeu binecuvîntează munca spre fericirea noastră, dacă ea ne dă roduri nouă tuturor și fiecăruia în parte — atunci — „ieși-va omul la lucrul său și la munca sa pînă seara" (Ps. 103, 23) și se va bucura mereu de roadelle muncii sale.

Pr. I. Buta

† Preoteasa Ana Mihăltian născ. Stoica

În ziua de 12 martie 1966 a trecut la cele veșnice, în vîrstă de 83 de ani, vrednica preoteasă Ana Mihăltian.

Născută în anul 1883, din părinți țărani, în parohia Ciugud, Raionul Alba, după absolvirea școlii secundare la Blaj, se căsătorește în anul 1903 cu tînărul absolvent de teologie Zaharie Mihăltian, instalat după hirotonie, preot în parohia Limba, azi Dumbrava.

Conviețuirea lor de lungă durată a fost binecuvîntată cu trei fii și o fiică.

După pensionare, în anul 1952, preotul Zaharie Mihăltian, s-a mutat în parohia vecină, Ciugud, unde în anul 1959 a adormit în Domnul și a fost înmormîntat.

Preoteasa văduvă a fost soție devotată, mamă bună și iubitoare, gospodină neîntrecută și fiică evlavioasă a Bisericii noastre.

Totdeauna gata să ajute, preoteasa Ana a fost și rămîne o pildă luminoasă de trai creștin pentru credincioșii celor două parohii învecinate, care regretă plecarea ei cea fără întoarcere, din mijlocul lor.

Slujba înmormîntării a fost săvîrșită în ziua de 14 martie a. c. de un sobor de preoți, în frunte cu P. C. Prot. Victor Negrea, în prezența familiei îndoliată și a credincioșilor.

Au rostit cuvîntări funebre, arătînd vrednicia adormitei în Domnul: P. C. Prot. V. Negrea și C. Pr. Alex. Iacobescu-Vînțul de jos, Gheorghe Bordean-Alba Iulia Centru și Aurel Henegaru-Dumbrava.

Sicriul cu trupul neînsuflețit al defunctei a fost așezat spre veșnică odihnă în cimitirul ortodox din parohia Ciugud, alături de sicriul cu rămășițele pămîntești ale regretatului ei soț.

Dumnezeu să-i facă parte de odihnă în împărăția Sa cea veșnică! Pr. Aurel Henegaru